

VOORWOORD

De taal van het Nieuwe Testament wordt ook wel *Koinè* genoemd, wat zoveel als ‘gemeenschappelijk’ betekent. Want het was de gemeenschappelijke voertaal van de hele wereld die overwonnen was door Alexander de Grote in de vierde eeuw voor Christus. Het stamt af van het Attische dialect, dat te Athene werd gesproken. Het wordt soms Helleens Grieks genoemd. Het was een flexibele taal die in staat was de andere Griekse dialecten in zich op te nemen en ook verschillende elementen van andere talen in het Nabije en Midden Oosten.

Grieks behoort tot de familie van Indo-Europese talen, waartoe o.a. de Slavische, Germaanse en Keltische talen behoren, alsook het Sanskrit en het Latijn met zijn Romaanse talen. Om u een indruk te geven van deze talenfamilie geven wij u het volgende schema.

Nederlands	<i>me</i>	<i>is</i>	<i>moeder</i>	<i>broe(de)r</i>	<i>tien</i>
Engels	me	is	mother	brother	ten
Duits	mich	ist	Mutter	Bruder	zehn
Sanskrit	ma	asti	matar	bhratar	daca
Perzisch	ma	asti	matar	bratar	dasa
Grieks	me	esti	meter	phrater	deca
Latijn	me	est	mater	frater	decem
Angelsaksisch	me	is	moder	brothor	tien
Oud Iers	me	is	mathir	brathir	deich
Litouws	mi	esti	mote	broterelis	deszimtis
Russisch	menya	jest’	mat’	brat’	desiat’

De Semitische talen, de inheemse talen van Afrika en Amerika, alsook het Egyptisch, het Chinees en het Baskisch, bevinden zich buiten de Indo-Europese talenfamilie.

Het *Koinè* werd gesproken door handelaren, diplomaten en reizigers. Als men een groot publiek wilde bereiken, moest men het *Koinè* bezigen. Het is veelbetekenend dat de schrijvers van het N.T. deze voertaal gebruikten. Het Hebreeuws van het O.T. was niet langer de taal van het geloof. In feite had het Hebreeuws zijn positie al verloren voor de Septuaginta.